

קצת צדיק

תבא

פרי

בחרו וקידשו כמ"ש ע"פ אשרי אהרן שבחרו וקידשו ועל כן שפתי ברוך ישמרו דעת וגו' כי כתר מלכר וכפרימיוז דעת ממלא מקומו כידוע:

וע"כ

בגמרא (ד' המביא דור

לחלומי חכם כאלו הקריב

ביכורים. וכבר אמרנו שבשבת כל אחד בבחינת תלמיד חכם ומחזמו בגמרא (שבת ק"ט.) מיר עריפת לו מינה מסעודת שבת הוא במעלה עליונה מסעודת תלמיד חכם וכוונתו י"ש לו שייכות לענין ביכורים. דנהה ענין הבאת הביכורים לבית המקדש הוא דא מופיע בלבו שורש המקור מהצמחות ראשית פרי האדמה להביא לבית ה'. והיינו שמבטל עצמו עם כל הכוחות שלו להשורש להשם יתברך וכוונתו שגאמר והשתחוית לפני ה' אלהיך והשתחוית ידוע שהוא בפשוט דים ורגלים היינו ביטול כל הכוחות שלו להשורש. ועל ידי זה מגיעין להתבוננות השרש למעלה מתפסת שכל האדם וכוונתו שגאמר ו"ל על פסוק והחכמה מאן תמצא בני שמושים עצמו כאין וכוונתו שאינו. ועל ידי זה יוכל להגיע לבחינת נציצות החכמה מבחינת אין שהוא המקור כידוע. והנה זה הוא שורש בחינת קדושת ברוך בגופו שהוא לו דביקות תמיד במקור והקדושה כמו שגאמר כי שפתי ברוך ישמרו דע"ת ודעת הוא פנימיות הכתר וכפידוש רש"י ו"ל (משא) וברעת וזה רוח הקודש, היינו שהוא למעלה מחכמה ובחינת אדם רק ששפע לו מהשורש. ולכן נבחרו הכהנים לברך את ישראל כי רק על ידם יוכל להיות השפעת הברכה מהשורש המקור. וזה הוא גם כן בחינת של אברהם אינו ע"ה שגאמר אצלו ואמה ברוך לעולם לכן נאמר לו והיה ברכה. והנה עם כל זאת גם ככל נפשות ישראל יכול להגיע במעשיו גם לבחינת זו כמו שגאמר ו"ל (שבת פ"ה.) דיהיב אוריין תלמידי עלם תלמידי על ידי תלמידי.

לכן מועיל סעודות שבת לכל האכילת שבששט ימי המעשה שיהיה רק מסטרא טוב ויהיה ושמחת בכל הטוב:

וג' ומי"ק' ונא' אל הכתר אשר יהיה

במים הם עיין שם

ברש"י. והבין הקשה מה שידר זה ברוך ונראה דיש לקדש מה שגאמר הגדתי היום לה' אלהיך למה יאמר לברך אלהיך ולא אלהיני. וגם לשון הגדתי אימת הגד ומה צורך להגדנה שבא לארץ וכוונת פירוש וירא ונכמה דוכתי אמר ולשון הגדה בכל מקום רוא דחכמתו ומה חכמה יש בו. ויש להבין כי ענין מצות כבודם על דרך מצות קידוש בברכות שהוא על ידי ההכרה שהכל מהשם יתברך לה' הארץ ומלאה כל הברואים מדומים צומח וז' מוכרש וקודש ישראל לה' ראשית תבואתה מכלל מין המדבר. ומישראל עצמם נבחר אהרן לקדשו קודש קודשים כי הוא ראש מישראל וכוונתו שגאמר אהרן על הכתר אכה ב' ו' שבת וגו' מועד ושבת ונא' וגו' מלך וכוונתו דאלו ב' נבר אלו כידוע בס"י דכל דבר בעולם שבת גופו. ומועד ישראל מקודש נגזר מלך וגם כן ישראל נמנים כמו שגאמר שום חשים עליו וגו'. והוא במקום לב ברוך כמו שכתוב בס"י וכן המועדים בשבת הם חוצאות חיים לכל השנה כמו שכתובי במקום אחר. ושבת השם יתברך קידשו מתחילת הבריאה ונתן קדושה זו לישראל וכוונתו שגאמר כי אני ה' מקדשכם. וזהו על ידי התגלות אור הכ"ע סלא ומצות דע"ק דאזה קדשמת דתפלין דשם בתפלין דמיר עלמא נאמר מיר כענן ישראל שום דבמקום בשרשם בהשם יתברך וכוונתו שגאמר בראשית בשביל ישראל וכו'. ובראשית נמי נאמר והוא ראש ראשית לכל ה' מאחרות שום י' שפיר כי יעקב בורר לו יה מכל האמונת ונגזר כל ישראל נקרא ראשית. ובין ישראל הכתר הוא הראש דכל ישראל מה שהשם יתברך

צדיק

תבא

פרי

קצת

שמיים ברכה ה'. וזה שגאמר הגדתי היום לה' אלהיך וגו' ועדיין לא הגיד כלום שהו התחלת הקריאה. אך על ידי הבאת הביכורים ראשית פרי האדמה לה' בזה עצמו הוא מגיד שמכיר את כח הנותן כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו ועל ידי זה מברך כל הפרדות שיש לו שום רק מסטרא דטוב ואין בו שום ערוב דהע. וכוונתו שגאמר ששל דיר ברכת המזון שגוריה ומוכר שהשם יתברך הוא ה' ומפנים כולו שם ואכילת וטבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך ולא כחית אחר וטבעת הזה השמור לם פתח כמו שגאמר בפסוק והיה אם שמוע א השמור לך פן משכח וגו' כמו שגאמר אחר ואכילת ושבעת בפרשת ואחמנן ובספרי עקב מיימי כמה פסוקים שאין אדם מורד אלא מתוך שביעה וכן הוא בגמרא חזק קודש. רק על ידי ברכת המזון שבו שמכיר כח הנותן שוב לא יביא המאכל לידי קטרוג היצו הרע. כן על ידי הבאת הביכורים הראשית פרידתי לפני ה' ועל ידי זה כבר הגדתי וגו' היינו שמכיר כח הנותן על ידי זה מברך כל הפירות שלו שום רק מסטרא דטוב והאכילה הוא בחינת דברי תורה כמו שגאמר לכל לחמו בלחמי וגו'. והנה מה שגאמר אחר כך ושמוחת בכל הטוב שזוכין על ידי זה ליישר הלב ולישרי לב שמוחת ויהיה האכילה בכל הטוב שהאכילה יהיה בחינת דברי תורה אין טוב אלא תורה. ובשבת סעודת שבת גם כן מסטרא דעץ החיים שאין בו שליטת יצר הרע כמו שכתוב בתקונים ומועיל אכילת שבת לכל אכילת שבששט ימי המעשה שיהיה מסטרא דטוב ולא יהיה בו ערוב דע ושלשית יצר הרע כמו שמועיל ביכורים לכל הפירות. ובשבת כל אחז מישראל הוא בבחינת תלמיד

חכם כמו שגאמר דמו מגמרא (שבת ק"ט.) מיר עריפת לו מינה. ואמר בגמרא (מנחות ק"ה.) כל המביא דור לחלומי חכם כאלו מקריב ביכורים

שהשם יתברך נותן לו מורא שמים כמו שגאמר ואחמנן לו מורא ויראמי שהוא מבורך במדת צדיק כמו שגאמר אצלם בירתי אמו. ובשבת זוכה כל אדם מישראל ליראה ששומרי שבת נקרא דאי שמי מעניתי ה'. ואימת שבת על עם הארץ (וישלמי דמא) ושבת ברא דברית כמו שכתוב וזהו ח"א ע"ה ח"א ע"ה ח"א) וכבר אמרנו שבשבת כל אחד מישראל במקריב ביכורים חוזקין להתברר בכל חס' מדות. ושבת כנגד מדות מלכות כנסת ישראל והמשמר שבת כהלכות זוכה להיות נגאל בשלימות. ואף שעדיין אינו מתוקן וכל שהעולם נידון אחר רובו ואם היו כל ישראל משמרי שבת כהלכות מיד נגאלין. אך כל נפש בפרט הממשר שבת נגאל מיד מכל וכל והמיתה הוא רק כשינה ויקצה כמו שגאמר והקצות הוא משיח:

וב' והיה כי תבא וגו' יש להבין לשון והיה

שלא נצינו שיהיה נאמר אצל מצות

רק כשרוצה לומר הכנסתו יתכן לשון והיה נאמן זה נצינו כן כמו היה עקב תשמעון וגו' ושמו וגו' אבל במצות לא שייך לשון והיה. ואם על האמור וירשת וישבת בה גם בפסוק כי תצא כתיב ויתנו ה' אלהיך בידך ומכל מקום לא כתיב והיה כי תצא רק כי תצא וגו' נשים דקאי על מצות יפת תואר וכן כאן היה לו לומר כי תבא וגו' ולקחת מראשית וגו'. אך לשון והיה קאי על סיום הפרשה שגאמר ושמחת בכל הטוב וגו' שעל ידי שיביא הביכורים שהוא הראשית לה' יזכה לשמחה. ומה שגאמר בכל הטוב דאמת וכו' דכתיב ולישרי לב שמוחת כשווכין ליישר הלב או זוכין לשמחה. וכוונתו לא צוה השם יתברך ולא הכניח על שמחת ה' שמוחת בעניני עולם הזה רק שמחת הבאה על ידי ישראל לב שמוחת לכל היצו הרע מהלכ בסלי. וזה שגאמר ושמחת בכל הטוב ואין טוב אלא תורה וכוונתו